

דנ"פ 7108/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
דנ"פ 7108/16

כבוד הנשיאה מ' נאור

לפני:

ה牒:

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

בקשה לדין נוסף בפסק דין של בית המשפט העליון בע"פ 7742/15 שניתן ביום 28.8.2016 על ידי כבוד השופטים: י' עמית, צ' זילברטל וע' ברון

עו"ד בעז בן צור; עו"ד קרון שמש; עו"ד אסנת

בשם המ牒:

גולדשטיין-שריר

עו"ד נינה מנצור

בשם המשיבת:

החלטה

1. לפניה בקשה לדין נוסף בפסק דין של בית משפט זה ב-ע"פ 7742 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.2016). בפסק הדין נדחה פה אחד (השופט י' עמית בהסתמת השופטים צ' זילברטל וע' ברון) רבו של ערעור המ牒 על הכרזתו כבר-הסגרה לארצות הברית (להלן: ארה"ב), תוך שנקבע כי הכרזתו של המ牒 כבר-הסגרה לאלה"ב תעמוד בעינה, גם שתוגבל לאים 1-3, 5, 7 ו-9 בכתב האישום.

רקע

2. ביום 9.7.2014 הגישה ממשלה ארה"ב למדינת ישראל בקשה להסגר לידיה את המ牒,olid 1950. בקשה ההסגרה הוגשה בעקבות כתוב אישום שהוגש ביום 8.5.2013 נגד המ牒, נגד שלוש חברות הקשורות אליו ונגד אחרים, לבית המשפט הפדרלי בקונטיקט שבארה"ב, בגין מספר עבירות פדרליות שבוצעו לכואורה בשנים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

6.2.2007 ובעשנים 2004-2013 (להלן: כתב האישום החליף כתב אישום קודם שהוגש ביום האישום, ביום 10.5.2013, הוציא בית המשפט הפדרלי בקונטיקט צו מעצר נגד המבוקש לצורכי העמדתו לדין).

3. על פי כתב האישום, המבוקש "יצא, באמצעות אחרים ובלא היתר מטעם הרשות המוסמכת, חלקן חילוף צבאים מארה"ב לישראל, וכן "יצא לישראל למדינה שלישית חלקן חילוף צבאים אמריקאים. המעשים בוצעו בעת שה מבוקש התגורר בישראל. לפי אישומים 1, 2, 3 ו-5 לכתב האישום, בעשנים 2000-2004 (להלן: התקופה המוקדמת), קשר המבוקש קשור עם שלושה תושבי ארה"ב ששימשו כסוכניו, במטרה ליצא לישראל חלקן חילוף צבאים, ללא רישון מהמחלקה המפקחת על הייצוא במחילקת המדינה האמריקאית. כדי לממן את רכישת הפריטים הצבאיים קשר המבוקש קשור להעיבר הון ממוקמות מחוץ לארה"ב אל ארה"ב. לפי אישומים 6-9 לכתב האישום, בין השנים 2012-2013 (להלן: התקופה המאוחרת), המבוקש "יצא בשני מקרים לישראל לאיראן, דרך יoon, חלקן חילוף צבאים תוכרת ארה"ב המשמשים מטוסי קרב, ללא רישון מחלקת המדינה האמריקאית וממשרד האווצר האמריקאי. בראקע, יצוין כי אחד מסוכניו לשעבר של המבוקש גויס על ידי ממשלה ארה"ב כעד מדינה (להלן: עד המדינה), והוא זה שהוביל להפלתו של המבוקש.

4. כאמור, ביום 9.7.2014 הגישה ממשלה ארה"ב את בקשה ה הסגרה נגד המבוקש. ביום 15.10.2015, קבע בית המשפט המחוזי בירושלים כי התנאים המציגים הקבועים בחוק ה הסגרה, התש"יד-1954 (להלן: חוק ה הסגרה) לעניין הסגירת המבוקש מתיקיים, ודחה את טענותיו לעניין התקיימות סיגים להסגרה. בהתאם, הכריז בית המשפט كما על המבוקש ועל בר-הסגרה לארה"ב.

פסק הדין מושא התביעה לדין נוסף

5. המבוקש הגיע ערעור על פסק דיןו של בית משפט המחוזי, אשר נדחה בבית משפט זה פה אחד, למעט בנקודה אחת. השופט י' עmittel, כתב את חוות הדעת המרכזית בפסק הדין, ובמסגרתה דן במגוון שאלות משפטיות הקשורות להליך ולחוק ה הסגרה, ובפרט בדרישת "הפליות הכפולה", שלפיה תנאי להסגרתו של אדם בישראל למדינה אחרת הוא שהמעשה בಗינו מבוקשת ה הסגרה יהווה עבירה פלילית בשתי המדינות.

6. בראשית פסק הדין, דחה השופט עמידת טענת המבוקש ולפיה הוא למעשה "בא ציוד ביחסוני לישראל, ומאחר שייבוא של ציוד ביחסוני לישראל אינו אסור לפי חוקה - הרי שלא ביצע כל עבירה בתקופה המוקדמת. זאת, שכן לשיטת השופט עmittel, סוכנו של המבוקש ימידו הארכאה בארה"ב לצורך יצוא, ומשכך יש לראות במבוקש כ"מבצע בצוותא" וכי מופיע את החלפים הצבאיים מארה"ב בעצמו. לפיכך, קבע בית משפט זה שניתן לראות במבוקש כמו שייצא מישראל ללא יותר, אך שמתיקי מלהגבוי דרישת הפליות הכפולה במובנה ההיפותטי. לפי דרישת זו, במדינה המתבקשת (ובעניננו מדינת ישראל)DOI פליות היפותטיות, אף אם לא ניתן להעמיד מכוחה לדין את מבקש ה הסגרה. זאת, בניגוד למדינה המתבקשת (בעניננו ארה"ב), שלגביה נדרש גם פליות אפקטיבית, קרי את קיומה של העבירה בסיס לענישה בפועל.

7. על בסיס מסקנה זו, קבע בית המשפט כי הוא יכול לפסוק שהתקיימה דרישת הפליות הכפולה לגבי התקופה המוקדמת. בית המשפט בחר גם את קיומה של פליות אפקטיבית במדינה המתבקשת, קרי את קיומה של

העבירה בסיס לעוניה בפועל לפי דיני מדינת ישראל. בתוך קר, הכריע השופט עמיות כיגדרישת הפליליות הכפולה במובנה האפקטיבי מתקיימת לעוני האישומים בתקופה המוקדמת. זאת, שכן לו היה המבוקש מיצא חלקי חולוף צבאים מישראל למدينة פלונית ולא יותר כן, ומבצע העברות כספים לצורך מימון היוצא בהיקפים גדולים, היה הדבר بغداد עבירות גם לפי חוק מדינת ישראל. מכל מקום, בית המשפט שב והבהיר כי לקבעתו בדבר הפליליות האפקטיבית ממלא אין כל חשיבות כאשר עסקן בדרישת הפליליות הכפולה במדינה המתבקשת, שכן לגבייה די בפליליות היפותטיות, שכבר נקבע שמתקיימת במקרה דין.

8. בהמשך, בחן בית המשפט את טענת המבוקש ולפיה דרישת הפליליות הכפולה אינה מתקיימת ביחס לאישומים המתייחסים לתקופה המאוחרת, מאחר שאין בדיון הישראלי (בנגוד לדין האמריקני), עבירה מכוחה ניתן להטיל אחראות על נתין זר המיצא מדינה זרה חלקו חולוף צבאים תוצרת ישראל. בית המשפט ערך דיון בשאלת האם מתמצית דרישת הפליליות הכפולה בממך הגדרת העבירה, קרי, בקיומה של הוראה חוקקה המגדירה את המעשה המייחס למבוקש ההסגרה כעבירה פלילית במדינה המבקשת והמתבקשת, או שכוללת היא גם את ממך מיקום העבירה (להלן: *'כפיות זיקות'*). בית המשפט הציג את השיקולים המנוגדים בסוגיה, והכריע לבסוף כי אין תשובה אחת לשאלת זו, שכן התשובה נגזרת מכל אחת מן האמנות בהן התקשרה מדינת ישראל בקשרי הסגרה, בהתאם לתוכנה של האמנה והוראותיה. בהתאם, בחן בית המשפט את לשון ותוכן אمنتה ההסגרה שבין ישראל לארה"ב, וקבע כי מהאמור בה עולה כי "מקום בו לא מתקיימת 'כפיות זיקות' לגבי העבירה מושא בקשה להעתיר לבקשתה" (פסקה 40 לפסק דין של השופט י' עמיות).

9. לנוכח מסקנותנו זו, פנה השופט י' עמיות לבחון את השאלה האם בנסיבות המקירה דין אכן מכיר דין הישראלי בתחום עלייה מבקשת ארה"ב להשען את סמכות שיפוטה בגין העבירות המיוחסות למבוקש בתקופה המאוחרת. ביתר פשוטות, נקבע שיש לבחון האם מעשיו של המבוקש, לו היו נעשים מחוץ לשטח מדינת ישראל (והיא הוא געדר זיקת אזרחות ותושבות בה), היו עניים על פי דיניה. לאחר דיון עמוק, פסק בית המשפט כי ניתן להעמיד דין בישראל נתין זר המיצא מדינה זרה ציוד בטחוני ישראלי למדינת אויב. זאת, מכוח התחוללה הפרוטוקטיבית הקבועה בסעיף 13 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: *'חוק העונשין'*) (עבירות נגד המדינה או העם היהודי), בשלוב עם סעיף 144 לחוק העונשין (עבירות נשחק) או עם פקודת המסחר עם האויב. על כן, קבע השופט י' עמיות כי מתקיימת דרישת הפליליות הכפולה ביחס לעבירת היוצאה לאיראן (אישומים 7 ו-9). לעומת זאת, נקבע כי אין עבירה מקבילה בדיון הישראלי מקום בו אין מדובר בייצוא למדינה אויב, ולכן דרישת הפליליות הכפולה אינה מתקיימת בכל הנוגע לעבירה היוצאה הכללית המיוחסת למבוקש (אישומים 6 ו-8).

10. עוד קבע בית המשפט בפסק דין כי דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת גם חרף קיומם של פערים במדינות האכיפה וברף העונשה הנוגה בישראל ובארה"ב בסוג העבירות בהן מושא המבוקש. ונפסק בהקשר זה כי לשונו של סעיף 2(א) לחוק ההסגרה, המעגן את דרישת הפליליות הכפולה, הינה ברורה ודורשת אך ורק כי תימצא עבירה בספר החוקים שהעונש הקבוע בצדיה עולה על שנת מאסר. היהות והמחוקק לא קבע דבר לעוני מדיניות האכיפה או העונשה הננקתת בגין לעבירה מסוימת, פסק בית המשפט כי אין בפער במדינות האכיפה בין מדינת ישראל לבין ארה"ב בכל הנוגע לאיושומים מושא ההליך כדי לשלול את התקיימות הפליליות הכפולה.

11. מכאן פנה בית המשפט לבחון האם התקיימו סיגים להסגרה, ובראשם הסיג הקבוע בסעיף 2ב(א)(8), שעוניינו בכך שהעונות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור. תחילתה בחן בית המשפט את טענת המבוקש להגנה מן הצדק בגין הפעלו של סוכן מודיעין לדבר עבירה, הוא עד המדינה, בנסיבות קיזוניות. בית המשפט קבע כי לא

התרשם שהיתה חריגה מגבילות המותר והאסור לעניין הפעלת סוכן משטרתי, וכי מכל מקום טענה שענינה בסוכן מדיה אינה משליכה על האחוריות הפלילית בדיון הישראלי, אלא עשויה לבוא לידי ביטוי בענישה. לצד זאת הוסיף בית המשפט כי אין בקביעתו זו כדי ליחסו את המבוקש, אם יוחפש בכך, מleshov ולהעלות את טענותיו לעניין הסוכן המדייח בפני בית המשפט באלה"ב, שהינו מילא הפורום הראווי לבחינת הטענה.

12. בהמשך, שלל בית המשפט את הטענה כי נפל شيء קיזוני במהלך הסגרתו של המבוקש, שכן מצא כי חלוף הזמן מקורה בשוני הקים בין סדרי הדין הנוגאים בשתי המדינות. כן דחה בית המשפט את טענת המבוקש כי הסגרתו תפגע בתקנת הציבור שנקרא "מרכז הכבד" של העבריות (הן אלה שבוצעו בתקופה המוקדמת והן אלה שבוצעו בתקופה המאוחרת) נמצא בישראל והוא הפורום הראווי לשפטתו. בית המשפט עמד על כך שביחס לעבריות שבוצעו בתקופה המוקדמת, העובדה שהעבריות בוצעו על ידי סוכנים בשטח ארה"ב, תוך הונאת הרשות האמריקאית, ובניגוד לדין האמריקאי, מובילים למסקנה כי מרכז הכבד מצוי בבירור בארץ"ב. אשר לתקופה המאוחרת, ציין כי "אכן, העובדה שהעבריות בוצעו בשטח ישראל וכי קיימת פליליות אפקטיבית לגבין מכוח התחוללה הטריטוריאלית, בעוד הזיקה מכוחה מביאה ארה"ב להעמיד את המערער [המבקש ענייננו - מ.ג.]. לדין הינה אקסטרה-טריטוריאלית, מושכת לכואrhoה לעבר העמדתו של המערער לדין בישראל" (פסקה 59 לפסק הדין). עם זאת, בית המשפט קבע כי יש לזכור שאיתור מרכז הכבד של העבריה אינו כלל הכרעה, אלא ככל עדיפות המגלה למי מבין שיטות המשפט זיקה עדיפה למעשה העבריה, ומ声称 תוצאות אך מצטרפת לפרמטרים ושיקולים נוספים הנבחנים במהלך הסגרה. עוד קבע בית המשפט כי לדידו ההלכה לפיה ליעוץ המשפטי לממשלה נתן שיקול דעת רחב ביותר בסוגיות של העמדה לדין, וכי בהתאם מידת ההתערבות השיפוטית בעניינים אלה מצומצמת ביוטר ושמורה למקרים חריגים,יפה בשינויים המחייבים, גם להיקף ההתערבות השיפוטית דרך פריזמת "מרכז הכבד". על יסוד האמור, קבע בית המשפט שאין חשיבות ממשית לכך שהעבריות בתקופה המאוחרת בוצעו משטח ישראל, ומ声称 הוכרע שתקנת הציבור לא תפגע כתוצאה מקיומו של ההליך בפני פורום אמריקאי.

13. לנוכח המתואר, הוכרע שיש לקבל את הערעור בנסיבות אחת בלבד שענינה בעברית הייצוא הכלכלית בתקופה המאוחרת, ולדוחות את הערעור ביתר חלקו, כך שהכרזתו של המבוקש כבר-הסירה לארה"ב עומדת בעינה, אך תוגבל לאישומים 1-3, 5, 7 ו-9 לכתב האישום. לצד זאת צוין כי שמורות למבוקש כל טענותיו בעניינים שהפורום הראווי לבחינותם לעומק הוא הפורום הדן במהלך העיקרי.

הבקשה לדין נוספת

14. המבוקש לא השלים עם תוכאת הערעור והגיש בקשה זו לדין נוסף, אליו צירף בקשה לעיכוב ביצוע ההחלטה על הכרזתו כבר-הסירה לארה"ב. בהסכמה המשיבה, הוריתו ביום 14.9.2016 על עיכוב ביצוע הסגרתו בפועל של המבוקש לארה"ב עד למתן הכרעתו בבקשתה לדין נוסף. בנוסף, ביום 25.10.2016, הוריתו, בבקשת המשיבה ובהסכמה המבוקש, על הארכת תוקף ההכרזה על המבוקש כבר-הסירה לארה"ב עד ליום 25.12.2016.

15. לגופו של עניין, המבוקש סבור כי יש להורות על עריכת דין נוסף בפסק הדין מושא הבקשה שכן נפסקו בו הלכות עקרוניות חדשות בכל הנוגע לדיני ההסגרה. לדידו של המבוקש, הלכות אלה גובשו ויושמו בפסק הדין "ambil'i" ששורטו והוגדרו באופן ברור די הצורך שבבקשתו על רקע תלילות דיני ההסגרה והדין הקים" (פסקה 7 לבקשת המבוקש לדין נוסף נוסף). המבוקש מציג בבקשתו מספר הלכות שנקבעו לשיטתו בפסק הדין, ובינהן: ההלכה שליפה ניתן להסיר אזרח ותושב ישראל לארה"ב על יסוד תחולת אקסטרה-טריטוריאלית בלבד (המתבטאת בעניינו בזיקה פרוטקטיבית) - הסירה אשר מעולם לא בוצעה במשפט הישראלי עד למקורה דן; ההלכה שליפה נדרשת כ필ות זיקות

לצורך קביעת פליליות כפולה (ממך הגדרת העבירה וממד מיקומה), וכי במקרה שבו לא מתקיימת כפילות זיקות לגבי העבירה מושא בקשר ההסגרה, אין להיעתר לבקשה; ההלכה ולפיה איתור מרכז הכוח של העבירה אינו "כלל הכרעה" אלא "כלל עדיפות" המגלה למי משיטות המשפט זיקה עדיפה למעשה העבירה; ואת ההלכה לפיה דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת חרף קיומם של פערים במדיניות האכיפה וברף הענישה בישראל ובארה"ב ביחס לעבירות לגביהן מבוקשת ההסגרה.

16. בפי המבוקש עוד שלל טענות ביחס לקבילות נספות של בית המשפט בפסק דין. כך, טוען המבוקש, בין היתר, שלא היה מקום לעשות שימוש בנسبות עניינו בתחום הפרוטקטיבית, שכן זו נועדה ליישום "אך ורק במקרים חריגים וקיצוניים של פגעה באינטרס חיווי של המדינה באופן המערער את יסודותיה" (פסקה 81), וכי מילא תחולה פרוטקטיבית אינה יכולה לבסס פליליות כפולה; כי הזיקה הישראלית גוברת בעניינו על הזיקה האמריקאית, ולפיכך העדיפות היא לسمכות שיפוט ישראליות; וכי בית המשפט שגה "באשר למיקומה הגיאומטרי של הגנת 'הפח היוקשי' בהליך הפלילי" (פסקה 130). לתפשתו של המבוקש, כבר ההלכות והקבילות החדשות שנפסקו בפסק דין הן מוטעות וモקרשות, הן באופן עקרוני והן באופן ישומן על נסיבות עניינו הפרטני, ומשכך יש מקום לקיום דין נוסף בפסק דין.

תגובה המשיבה לבקשה לדין נוסף

17. המשיבה סבורה שאין לקיום דין נוסף בפסק דין מושא>b>הבקשה. לגשתה, חלק ניכר מבקשת המבוקש נגוע לקבילות ממצאים עובדיים לצרכים להיות מוכרים על ידי הערכאה הדינית בארא"ב, ומשכך אין בהם עילה לקיום דין נוסף. לצד זאת, לטענת המשיבה פסק דין מושא>b>הבקשה אינו חדש הלכות כלל וקבילותיו העיקריות הן "פרי ניתוח מעמיק של הסוגיה, נשענות על פסיקת בית המשפט העליון והולכות בדרכה" (פסקה 27 לתגובה המשיבה). המשיבה סבורה כי פסק דין מושך את מגמת הפסיקה להכיר במציאות המודרנית שבה מתאפשר ביצוע עבירות גבולות באמצעות טכנולוגיים, ומKENNA את המשקל הראי להתחייבויות מדינת ישראל בהתאם לאמנות ההסגרה הבילטראלית ולחשיבות שיטוף הפעולה עם רשותות זרות על מנת למגר את תופעת הפשיעה הבינלאומית. זאת ועוד, לשיטת המשיבה פסק דין אינו פוגע בעקרונות היסוד, אינו סותר את תפישת הצדקה של החבורה ואף אינו מוביל לסתוראה שאי אפשר לחוית עמה, ואף מטעמים אלו אין להיעתר לבקשה לקיום דין נוסף. על יסוד כל האמור, לטענת המשיבה דין הבקשה לדין נוסף נוסף להידחות.

דין והכרעה

18. לאחר שענייני בבקשת דין נושא, בתגובה לה ובפסק דין מושא>b>הבקשה, הגעתו לכלל מסקנה כי אין מקום להורות עניין זה על קיום דין נוסף. לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ניתן להיענות לבקשה לקיום דין נוסף רק מקום שנפסקה הלכה חדשה וקשה או הלכה הסותרת הלכות קודמות של בית משפט זה. הליך של דין נוסף הוא הליך חריג ונדריר, וכפי שהובחר בפסקה, אין די בכך שהלכה שנפסקה סותרת הלכה קודמת או שיש בה חשיבות, אלא יש לבדוק האם יש הצדקה עניינית להביא את הנושא לדין נוסף (ראו: דנ"פ 10/8439/2016 מדינת ישראל נ' כהן, פסקה 10; דנ"פ 127/2011 (22.2.2011); דנ"פ 4 (9.2.2016)).

19. כפי שציינה השופטת ע' ברון בפסק דין, פסק דין דין בשורה של שאלות משפטיות, חלקן ראשוניות, שהתעוררו בתיק ההסגרה דין. פסק דין הוא מחייב ויסודי, ואכןណנו בו מספר סוגיות חדשות, כשהמרכיבות שביניהן היא השאלה האם נדרש כפילות זיקות (ממך הגדרת העבירה וממד מיקומה), לצורך קביעת פליליות כפולה המצדיקה

היעתרות לביקשת הסגירה. השופט עמיית ציון מפורשות בפסק דין כי ככל שידיומו מגעת, שאלת זו טרם נידונה בפסקה ובכתיבת המשפטית בישראל, למעט בכתביו של פרופ' פלר. בהמשך הוסיף השופט עמיית כי אף שלא נערך בפסקה דין מהותי בשאלת "כפילות הזכויות", הלכה למעשה התייחס אליה בית משפט זה, באופן אגביו, בשני מקרים בעבר בהם פידונו בבקשת הסגירה מטעם ממשלה ארה"ב (ע"פ 8801/09 מאיו ב' היועץ המשפטי לממשלה (21.09.2010); ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353 (2005) (להלן: עניין רוזנשטיין)).

20. מכל מקום, מסקנותו של בית המשפט הייתה כזכור כי אין תשובה אחת לשאלת זו, שכן התשובה נגזרת מכל אחת מן האמנות בהן התקשרה מדינת ישראל בקשרי הסגירה, בהתאם לתוכנה של האמנה והוראותיה. קביעתו של בית המשפט כי דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת רק בהינתן כפילות זיקות, רלוונטיות אם כן רק לגבי בקשות הסגירה הנשענות על אמתה ההסగה שבין ישראל לאלה"ב, בלשונה הנוכחית. משכך, נראה כי אף שאכן יש מן החידוש בקביעתו זו של בית המשפט, מדובר בחידוש שתחולתו מצומצמת ומתוחמת, ושנשען על לשונה הנוכחית של אמתה ההסగה בין ארה"ב לישראל. זהו אכן חידוש הלכתי מהסוג המצדיק עリכת דין נוסף.

21. טענה נוספת בפי המבוקש הייתה כי פסק הדין חידש הלכה שלפיה ניתן להסיג אזרח ותושב ישראל לאלה"ב על יסוד תחולת אקסטרה-טריטוריאלית בלבד (המתבטאת בעניינו בזיקה פרוטוקטיבית) - הסגירה אשר מעולם לא בוצעה במשפט הישראלי עד למועד דין. גם אם אכן צודק המבוקש בדבריו וזהו אכן הפעם הראשונה בה מבוצעת הסגירה ממدينة ישראל על יסוד התחולת הפרוטוקטיבית, אין בכך כדי להוות חידוש הלכתי. כפי שציין השופט עמיית בפסק הדין, התחולת הפרוטוקטיבית מבוססת על התפיסה כי המדינה רשאית להגן על האינטרסים המזהויים עמה, אף אם הפגיעה באינטרסים אלה נעשתה, או עומדת להיעשות, מחוץ לתחומיו שלמה. תחולת דין זו מוכרת במרבית שיטות המשפט בעולם (ראו סקירת משפט משווה בע"פ 9334/08 עלי נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (להלן: עניין עלי)), והוא אף מעוגנת בדיון הישראלי בסעיף 13 לחוק העונשין ובפסיקת בית משפט זה (ע"פ 08/08 8831 מדינת ישראל נ' אלשחרה, פסקאות 14 ו-26 (30.6.2010); עניין עלי, פסקאות 29-30). מכאן עולה כי הסגירתו של המבוקש אינה מבטאת חידוש הלכתי, אלא ישום ומיושם של הדיון הקיים. ישום של דין קיים, גם אם בפעם הראשונה, אינו חידוש מסווג החידושים המצדיקים עリכת דין נוסף.

22. גם בדיון 11414/05 רוזנשטיין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 14 (31.01.2006) (להלן: דין"פ רוזנשטיין), התעוררה טענה דומה. המבוקש באותו עניין, טען כי יש לקיים דין נוסף בענייננו, בין היתר מן הטעם שהוא הראשון להיות מוסגר ממدينة ישראל שלא ביצע את העבירה מחוץ לישראל ולא ביקש להימלט מהדין. יפים לענייננו דבריו של השופט א' ברק בהחלטתו הדוחה את התביעה לדין נוסף:

"...העובדת שמדובר במקרה ראשון בו מוסגר בישראל אדם שביצע, על פי הנטען, את המעשים הפיזיים המקיימים את העבירה בעודו נמצא בישראל, איננה כשלעצמה עילה לדין נוסף. חלק גדול מן השאלות המובאות בפני בית משפט זה הן ראשוניות, חשובות או קשות. חלק מן ההלכות היוצאות לפני בית משפט זה הן בבחינת חידוש... אכן, חידוש הלכתי לא יצדיק בכל מקרה וסבירamente לדין נוסף. החוק היקנה לשופט הדיון בעתרה לדין נוסף שיקול דעת רחב לבחינה האם במקרה שלפניו, על-פי נסיבותו ועל-פי מאפייניו, משתיר לאותם מקרים חריגים-שבחריגים, נדרים-שבנדירים, שבהם יקיים דין נוסף" [ההדגשות הוספו - מ.ב.].

23. עוד טען המבוקש כי בית המשפט חידש הלכה ולפיה דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת חרף קיומם של

פערם במדיניות האכיפה וברף הענישה בישראל ובארה"ב ביחס לעבירות לגבייה מבקשת ההסגרה. טענה זו יש לדחות. בית המשפט לא חידש הלכה אלא אף שם את הכתוב בחוק ובהלכה הפסוכה על נסיבות עניינו.vr, בית המשפט נשען על לשון סעיף 2(a) לחוק ההסגרה והחיל אותו כלשונו על המקרה דן. עוד הסתרם בית המשפט על ההלכה שנקבעה בע"פ 459/12 אמараה נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (13.3.2013), ולפיה "דרישת הפליליות הקפולה בנוגע לענישה, אינה דורשת, ומילא אינה יכולה לדרוש, זהות גם במדיניות הענישה או ברמת הענישה הנוגגת הלכה למעשה בכל מדינה ומדינה". עיננו הרואות כי לא בחידוש ההלכה עסקינו, כי אם ביישום של החוק ושל ההלכה הפסוכה על נסיבות עניינו.

24. גם קביעתו של בית המשפט כי איתור מרכז הכאב של העבירה אינו "כלל עדיפות" אינה ההלכה חדשה כלל ועיקר. בית המשפט עצמו הסתרם בהקשר זה על ההלכה שנפסקה בעניין רוזנטין (פסקה 46), ואף ציטט מן האמור שם. מדובר אם כן בישום של ההלכה קיימת ולא בגיבושה של ההלכה חדשה.

25. מעבר לכך, חלק ניכר מטענות המבוקש הן ברובן טענות ערעוויות, התוקפות את מסקנות פסק הדין מושא הבקשה ואת נוכנות ההוראה. בכלל אלו ניתן למנות, בין היתר, את הטענות כי לא היה מקום לעשות שימוש בתחום הפרוטקטיבית במקרה דן, וכי בית המשפט שגה באופן "ישום מבחן זיקות ובקביעות" ביחס להגנת "הפטה היקוש". כיצד, הילך הדין הנוסף אינו האכסניה המתאימה לבירורן של טענות מסווג זה. כפי שציינתי בעבר, "מטרתו של הילך זה היא לדון בהלכות חדשות בעלות חשיבות יוצאת דופן ולא להוות ערכת ערעור על החלטות בית המשפט העליון" (דנ"א 173/15 בין יש' נ' אוצר מפעלי ים בע"מ, פסקה 10 (17.8.2015)). משכך, אין בטענות אלו הצדקה לדין נוסף. דין נוסף אינו ערעור נוסף (ראו דנ"א 1075/15 בלום נ' אנגלו סקסון - סוכנות לנכסים (ישראל - 1992 בע"מ, פסקה 18 (8.3.2015)).

26. לסתיכום, פסק הדין מושא הבקשה הולך בתלים הגישה שמצאה ביטוי בפסקה ענפה שיצאה מלפני בית משפט זה במהלך השנים, בכל הנוגע לדיני ההסגרה ולהתאמתם לדפוסי העבריאיות המשתנים והמתפתחים כל העת. כפי שציין השופט י' עמית בפסק דין: "הקלות בה יכול כו�ן לפעול מידיינותו שלו לbijzouen של עבירות במדיניות מרוחקות מחייתת את היורתמותן של מדינות העולם לשיתוף פעולה בדרכים שונות, ובهن גם שימוש באמצעותי ההסגרה... המשפט אינו יכול להשרות לעצמו להיוותר מאוחר" (פסקה 13). פסק הדין אם כן אינו מבטא גישה חדשנית או מהפכנית בדיני הסגרה. החידוש הוא, בעיקרו, בניסיבות העובדות המסוימות של המקרה. באלה אין כדי להפוך ההלכה על פיה או ליצור ההלכה יש מאין (ראו: דנ"פ רוזנטין, פסקה 15).

27. אכן, תוצאה פסק הדין קשה בעיני המבוקש. גם בית המשפט עמד על כך בפסק דין מושא הבקשה תוקן שתיק ההסגרה שבפניו מעלה שאלות סבוכות שספק אם עומדות בהלימה לאישומים בגין מבקשת הסגרתו של המבוקש. בהקשר זה אף קבע בית המשפט שחזקת כי הקשיים בתיק זה יעדמו בפני בית המשפט באלה"ב בבואו לגזר את דיןו של המבוקש (פסקה 63 לפסק דין של השופט י' עמית). אולם, לא תוצאה קשה היא הקriterion לקיום דין נוסף, וכדברי השופט ד' BINIS: " אכן, תוצאה פסק דין הינה ללא ספק תוצאה קשה מבחינתו של העותר... אולם, בית משפט זה כבר קבע לא אחת כי אין די בכך על מנת שייערך דין נוסף בעניין" (דנ"ץ 8740/06 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.3.2007)).

28. אשר על כן, הבקשה לקיום דין נוסף נדחתת. מילא מבוטל גם עיקוב הביצוע על הסגרתו בפועל של

המבקש לארה"ב.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ז (11.12.2016).

ה נ ש י א ה
